

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥ ΜΑΝΤΕΣ

νά την θοηθήσει νά κατεβεθή.

"Η Σουζέτ πήδησε κάτω έλαφρά και γελαστή.

—Πές μου! Μήπως έκανες κόρτε στις χωριστοπούλες; τόν ρώτησε.

"Άλλα έκεινος πάλι δέν έλυσε την σιωπή του.

Βγήκαν όπό τό κτήριο τού σταθμού και βρέθηκαν στήν πλατεία τού φτωχού χωριού.

Μπροστά τους άπλωνταν τό πανόραμα τού χιονισμένου δάσους, τού άνοιχτού δρίζοντος.

"Η Σουζέτ γελούσε, τήν ουχαριστούσε ή παγωνιά.

—Τί ώραιά που είνε! Τί ώραια! είπε δυνατά, για νά την άκουσε ο σύζυγός της.

"Άλλα δ. κ. ντε Νορβάζού δέν ήταν πειά στό πλάι της. Είχε προχρήστες μπροστά. Πλησίασε τώρα ένα άμαξι μόνιππο, τό δόπο ήταν σταματημένο έκει κοντά.

Τό άμαξι ήταν άνοιχτο, είδος κάρρου, κ' είχε ξύλινα καθίσματα. Στή θέσι τού άμαξηλάτου φαινόταν μιά άλλοκοτή σιλουέττα, γυναικεία πιθανός, άκινητη και άλγυστη.

—Καλησπέρα, γηρή-Μαγκέ! είπε τραχεά και άποτομα δ. κ. ντε Νορβάζού, μόλις στάθηκε κοντά στή θέσι τού άμαξηλάτου.

"Η γηρή-Μαγκέ—γιατί αύτή ήταν πρόγυματι—δέν κινηθήκε, άλλα είπε μέ φωνή χαμπύτη.

—Ωστε είναι άλήθεια; "Ηρθατε;

—Βέβαια,

—Και ή γυναικα, αύτή έκει, είνε ή γυναικα σας;

—Ναι! Η κυρία ντε Νορβάζο.

—Και ήρθατε... ήρθατε μαζύ ήρης! Τολμήσατε; Και τά φαντάσματα, τούς θρυκλάτες, δέν τούς φοβάσσατε;

—Για νά σου πω! είπε έκεινος μέ αύτηρότητα.

—Εκείνη δέν άποκριθηκε στήν παραστήροι του, κι αύτός τής ξανάπει πειοματωμένος:

—Πήρες τό γράμμα μου, άφου είσαι έδω... Λοιπόν, έτοιμασες τό σπίτι...

—Για νά δεχτώ τήν γυναικα σου; τόν ρώτησε τότε ή γηρά προκλητική.

—Ναι! Βεβαίωσε έκεινος, προσπαθώντας νά φανή περισσότερο έπιθητικός.

"Άλλα ή παράδενη υπηρέτρια έμεινε και πάλι άπαρχη και μέ τόν παγερό άποκριθηκε:

—Τό έτοιμασα!

—Καλά! είπε τότε έκεινος πειοματωμένος.

Κι άμέσως στράφηκε πρός τήν σύζυγό του και τής έγγεψε νά πάνι κοντά του.

Τόδης θώρακας ή γηρή-Μαγκέ έκανε ένα μυστριώδη μορφασμό και μέ μιά ώμη άλλοκοτή, τόσο υπόκωφη, πάν μόλις άκουγόταν, τόδης έλθετε:

—"Ακουουέ με, κύριε!... Δέν κάνατε καλά που ήρθατε... Φύγετε πάλι μαζύ της..

Ξανήστησε τούς άθρωπους στό γάνη. Θά σας άναμψουν φωτιά και θά περάστε καλά δις τήν ώρα που θά περάστε τό πρωινό τραπέν. Σας ίκετέω... Σας παρακαλώ, μήν έλθετε στό σπίτι! Φύγετε! Βλέπετε, διτί έξετέλεσα τή διαταγή σας... Μου γράψατε νά φέρω τό άμαξι και τό έφερα. Μήν άνεβητε θύμω, Σας έξορκίζω, γυρίστε στό Παρίσι! Φοβηθήτε τά φαντάσματα.

—Ο κ. ντε Νορβάζο, διτί νά τής άποκρι-

ΠΕΡΙΑΝΘΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Σ' ένα χωρίς τής Γαλλίας, με ου σ' ένα μεγάλο, πομπέλιο, άρχοντικό, έχει τακτάλειστη μιά άλλοκοτή γηρά υπέρτερα, ή γηρή Μαγκέ, η οποία έχει τη λένε οι χωρικοί. Η Μαγκέ είναι μυστριώδης και άγρια. "Όλοι τήν φούδονται. Δέν μιλάει στη κανέναν. Ζη κει μέσα πανέργημη, από τόν καιρό που πέθανε μυστριώδης, ή πρότη γυναίκα τού κυρίου της, μιά πεντάμορφη μικρόβια, τήν οποία ή Μαγκέ έλαττερε. Και νά ζέσπαν πού δ κορίδη της, δ. κ. "Έδμος ντε Νορβάζο, η γράφει νά έτοιμασαν τό πατρικό του σπίτι, γιατί πρόκειται νά φέρουν σ' αύτον μέ τη διάτρηση οδύνηο του, τήν πανέργημη έπινη Σουζέτ. Τό γράμμα μέσα συστάθησε τή Στρίγγλα.

Θά φέρουν μέ δέλλη γυναίκα στη σπίτι που πέθανε ή πρότη της κυρία, ή λατρεία της Σουζέτ, δ. κ. ντε Νορβάζο, τήν γυναίκα καλ τήν έρωτεύθηκε σε μιά λουτρόπολη, που βρισκόταν με τήν έξασθλη τής 'Ισαρίνα 'Αβελέν. Τήν παντρεύθηκε κατόπιν στό Παρίσι και ζόδιαν εύτυχισμενοί, δεν δέφανα ή Σουζέτ τού ζήτησε νά έπισκεψθούν τό πατρικό του σπίτι, στό χωρίο.

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

"Άλλα ή Σουζέτ χτύπησε κάτω τό πόδι της και φώναξε πει-
ματάρικα:

—Φεύγουμε αδριό!

"Άλλα και δ σύζυγός της, άπαντησε μέ τό ίδιο πείσμα:

—Όχι!...

—Ηταν χλωμός σάν φάντασμα.

Τότε ή Σουζέτ έβάρκυσε.

Και τά δάκρυα της τόν έκλονισαν, τόν έκαναν και είπε τό ενας

Μάταια προστάθησε πραγματικός τήν σε μερικές κοσμικές διακόδιες άκρωμη—νά τήν κάνει νά ξεχάση τό ταξέιδι αύτού. Κατώρωσε, μόνο, νά τό πειθαρίσει.

"Άλλα γιατί τάχα δ. κ. τό Νορβάζο έπινη παράδεινε, πού πού παράδονες, δάντη αύτην, στής δόποις δέν έφερε ποτέ καμιά διτήρηση; Τότε τρόμαξε, άλλησεις, τόσο πολύ τό χιόνι και ήρμημα;

Πάντοτε, δταν τού έλεγε ή Σουζέτ:

—Ω! Πόσο θιάζομαι νά θρεθώ έκει κάτω!

—Ο κ. ντε Νορβάζο τήν κύττανε στά μα-
τια σιωπτός. Φαντάναι σάν ν' άγνωστος...

Τέλος δινέχωραν, άφου δ. κ. Νορβάζού έγραψε ένα γράμμα στή γηρά Μαγκέ.

Τό τραπέν έτρεγε μέσα στό σκοτάδι. "Ε-
κείνη κοιμιστάνει αύτός τήν κυνόδοντα τρυ-
φερά, τήν έλλινκε και λιπονιώδης κάθε ά-
γνωματία μέσα στήν έκστασι νά τήν κυττά-
ζην τόσο λεπτή και τόσο χαριτωμένη μέσα
στήν άγκαλιά του.

Τώρα ήταν τής άπαντης τής άμαξηστοχίας άρ-
χησε νά ταύτιση τής σινά-σινά.

—Ωμπρεθή! Ωμπρεθή! άκουστηκε δ-
ειπώντας ή δυνατή φωνή τού θώρακας ή δόπια
πένσος διάλα τά θεργόνια και έπινησε τήν Σουζέτ.

—Μπά! Φτάσαμε; Φώναξε ή Σουζέτ. Γιά
δές τή ουντρόσο πού έχω! Δέν μέ ξυπνο-
σε... Στοιγματζή πώς θώρακες νά πε-
νέσουμες δπό τό σταθμό, νωρίς νά με-
λοποιήσουμες.

Καλ. ένω μιλούσε, φορούσε τή γηννη της.
—Έκεινος κατέθηκε, χωρίς νά τής άπον-
τήση και μετά τής έδωσε τό χέρι του για-

* Κ. ντε Νορβάζο τήν κόπασε στά μάτια σιωπτός

* Ο. κ. ντε Νορβάζο, διτί νά τής άποκρι-

ζε. Ἀλλά, σκέφτηκε, στὸ τέλος, διὶ τοῖς νὰ μήν πάθαι
νε καὶ τίποτε. Κι' ἀποφάσισε γά πηδήσῃ.

Πλησιασε τότε άθροιστα στα πλάγια του ἄμαξιον; Ἀκρι-ἄκρη και για να κάνει μεγάλο πρόδημα και να πέσῃ μακρύσσων ἀπό τούς τρυχούς, μαζεύτηκε μὲ τὸ σῆμον και τὸ κεφάλι σχεδόν ἔξω ἀπό τὸ ἄμάξιον. Ἀλλά, ἐνώ λιταίν, ἔτοιμη νά πρήση, ἔνα χέρι την αριστερή πάσχαντα ἀπό τὸ λαιμό, ὅπερις θαρρεῖς χαλύβωσιν, με τόση δύναμιν, ὥστε κοτήκη ἡ ἀνατονή! Τὸ χέρι αὐτό—τὸ χέρι τῆς Μαγκε—τῇ σήκωσε φύλακας και τὴν ἐπέταξε πάλι στὸ βάθος του ἄμαξιον, του ὄποιον τὸ σανιδωμα πήγε νά σπάσῃ ἀπό τὴν πάσια της!

Η γηραιά Μαγκέ, μετά τό κατόρθωμά της αυτό, ξαναγύρωσε στή θέσι της και τό άμαζι εξακολουθήσε τόν τρελλό δρόμο του με την γηραιά ορθία και άλγυστη έμπρος, σαν φάντασμα καταστροφής και δλέθρου!..

Αργά, πολύ άργα, η συνέπεια συνήλθε από τον λήμβαργο της. Με κλειστά άκομη τα μάτια της, άρχισε να θυμάρει την τρομερή περίπτωση της.. Καλ-εφαντικό, η συναλογίσια της τωρινής άκινησίας της, την έκανε να άφησε μάκρυν γράμμους... Να πραγματικά, δεν τιναζόταν τώρα... Δεν κινιστάνται πειδιά... Τι υπενθύμιζε λόπον;... Είχε πρόδησε;... Είχε πρόσει ξέρω από τα μάτια; "Ηταν χτυπημένη;... Νεκρή ήταν ή ζωντανή;

"ΑΚΟΥΣΕ ΤΩΤΕ ΚΑΠΟΙΟΝ να της λέη απότομα:
— "Εις... Κύπρειαν με... "Ακούαει με!

"Ελα.. Κύπταξέ με... "Ακουσέ με!...

Ανοίξε δειλά τὰ μάτια της.
Βούτηκέπου μέσα σ' αὐτήν ΗΕΡΟΥ

Βρισκόταν μέσα σ' ένα μεγάλο δωματίο, μισοφωτισμένο, που της φάνηκε σάν κουζίνα, μὲ σκοτεινές τις γωνίες καὶ μὲ χαλκώματα στὸν τοίχο...

„Ανάσανε θαθεία, τότε... „Ενοιωθε κάθε κίνδυνο μακριά της. Δοκιμάζει την έντυπων, ότι είχε ασθή πειά!... Μά ή δανκού φισσ της αώτη, κράτησε λίγο. Μπροστά της, ή γρηγο-Μαγκέ, μέ τό φρέματα της ποδμοιασέ σάν σάδων, μέ τό στεγού και μακριού ποδού της πρόσωπο, και μέ τά κίτρινα μάτια της, την κύτταζε άστροσια...“

**Ανατηθήσε τρομαγμένη ή Σουζέτ, Ενοιωσε τὴν ἀνάγκη νό^ν
φύγη, νό σωμάτιο κι ἔτερες ὡς τὴν πόρτα..**
Τὴ βούτη κλειδωμένη.. Κύπρος Αὐτὸς δινάμωσε τὸν ταύτιον

Τη έρικε κλειδωμένη, δημως... Αυτό δυναμώσε τον τρόμο της κι' άφρισε νά τρέχη δύλογυρα στό δωμάτιο, ζητώντας τρόπο και μέσον νά ξεφύγη...

"Η γρηγόρα-ΜΑΓΚΕΥ ΤΗΣ ΕΙΠΕ ΤΟΤΕ:
-Δεν θά μπορέσω να συγχωθώ από δω μέσα... "Έχω διά τα κλειδιά στην τσέπη μου..." Αν οοδός όρεστη, φώναζε... Χτύπα στους τοίχους... Κάλεσε διποτον θέλεις... Αδικός δό κόπος σου... Κανένας δένθε βάθρη... Κανένας δέν θά σου απαντήσῃ... ΤΑ!... Θέλησες λοιπον νά ρθις σ' αυτό που τοπίζεις... Ε, λοιπόν ήρθες!... Κι επειδή δι κ. Νορβεράου δέν κατώρθωσε νά φριάλγω για νά ισχεί ακολουθήση, έχω καιρό νά σου πω δισεθείω νά σου πω!... Κι δεν θά σου τα πω, τι θεί σερά κάνων, δεν έρω, άκουμι. Μπορεί και νά σε οιστρώσου, νά σέ μαχαίρωσουν, μπορει και νά σ' αφήσω!... Θά ίδω, θά σκεκτώ σαν έπιπτο μήπως δει είμαι τοελλή... Ζημιμάτα σου έπιπται!

Σου είπαν μήποτε, ότι είμαι φρεσού.. Σε πάρα πολλά καλά έδωσε λιγάκια στην είμαστα καλά στα λογικά μου.. Μονάχα νιώθω πάντα ψυχή μου πάντα μεσα, γιατί διάποσα πολύ.. Σταξέγω, δι' αυτά σιγά-σιγά, γιατί δεν θέλωμει.. Γιατί έβλαψε το βιαστό, αφού άπο τώρα θρίξεις νά φθάσου καλ νά υποφέρης.. Και τώρα, πρόστια διπ ζήλω νά σέ ίδω μπο κοντά..

λα, δεν γίνεται ποτέ αυτό.
Πήρε τη λάμπτα, προπλέσας την
τρομαγμένη γένα, την άνγκαρο
να παραμερίσει τα χέρια της, της
κύλλησε σχεδόν τη λάμπτα στη
κύρτη και κάργυσε;

— “Ω, είσαι ωραία! Ναι! Είσαι πολύ ωραία, μάλιστα! Μου φαίνεται λοιπόν, πώς θα σέ σκοτωσθούσα! ”
“Επειτά, έβαλε πάλι τη λάμπα επάνω στο τραπέζι κι’ δρχισε νά θηματίξῃ δπτ’ τὸν ἔναν τοιχὸν ὡς τὸν άλλο. Τὸ θῆμα της ἦταν γοργό καὶ στάθερό. Συγχρόνως τῆς μιλούσης καὶ τὰ λόγια της τά τόντινε μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ, θηματίσημον της:

— "Άκου! τής έλεγε. Είνε διδ-
κληρη Ιστορία... Δεν ξέρω ποιά
είμαι.. "Οταν μέ συμπαθεψαν
μπρος σε μια πόρτα-κάποιο χει-
μωνιατικό πρωΐ: «Μάλις τρίη μπό-
λιγες δρες θα είχα γεννηθή!».
«Ετοι το υπελόγισαν, έκεινοι που
με θρήκαν.. »Αγτις για φασκές,
κάτι κουρεύεια γεμάτα μπό πα-
γώνεια λάσπη, τούλιγαν τὸ κορ-
μό μου.. »Ημουν μπό τότε άσύ-
ντατη, ψηλόλιγνη, ζάχηηη!.. »Η-
γυναίκα ποδ με θρήκε, δδεισαζε

τη στιγμή έκείνη ήταν τενέκει οκουπίδια.. Μ' είδε λοιπού στήνη πόρτα, τρισάσσι και πλαγμένο νήπιο, και με ωπώσεις στην αγκαλιά της.. "Ήταν υπηρέτρια ο ενας οικοτροφείο κοριτσάδων.. με ανεβαίνεις έπων, για να με ωιστή στις κυρίες θης και στα κοριτσάκια που.. καθεισαντ.. την ώρα έκεινη--πά τα δωμάτια τευχών υπουργού.." Έλα αύτα, τάμασα αργύτερα.. "Ήταν κακή φαίνεται αυτή η υπηρέτρια, γιατί αργούσερα η ιδια μου τα οιγκατάν, για να με κατην θα ντερπουόταν..."

... Η κυρίες απομάκρυναν άμεσως τα κορίτσια, γιατί δέν ήταν σωτό να βλέπουν ένα νήπιο γυμνό.. "Επειδή είπαν άναμεταξύ τους, ότι επέτρεψε να με στείλουν άμεσως στον αστυνόμο.. Έκείνος η θαύμισκε τους γονείς μου ή θα με παράδινε στο ορφανοτηριό..". Αλλαζαν ομώς υστερα γνωνταν.. "Αποφασίσαν να με κρατήσουν..". Η φίμωτι στην ουριάζερναν ενα δρόσιν ή έκθετο-σπάς θέλεις πέστο θα ωφελουσε το σχολείο των.. Θα ήταν ένας τίτλος, για την καλωδύνη των.. Ήταν αποκούσαν κι άλλες μαθήτριες, επτά.. "Αλλωτε, θα μεγάλωνα αργότερα.. Θα γινόνουν μια καλή ύπτηρέταια.. Κι επιστάταια λως, αν ήταν μους έχυπτων..". Ολούς απώτον τους υπόλογοισμούς των-όπωα κατέλαβαν θέσια αργότερα-τους, εκείναν αυτές ή κυράες γυναίκες.

πρα τάν τενέκε τών σκουπιδών, πλάι στὸν όποιο μέ βρήκων!
... Μέ κρηστον λοιτόν, αφόν εκαναν μια δήλωσ στὸ Δημαρχείο;... «Είχαν μέσα στὸ παρεθναγεύεσσο;... «Έτραγα γάλα ἀπό μια καταικα... Γό πρότο πράμμα που θυμοῦμαι μόνη μου—χωρίς νά μου τόχουν διηγηθή ἀλλοι—είνε, δτι μια φορά, μέσα σ' ανα δωματιο, με δργκσος κάταιο σκυλλάκε... Ντι... «Ημουν δεμένη καλά στὸ ποδί ένος τραπεζιον μεγάλου και τα κοριτσια γύρω μου φώναζαν στο ουκλι: «Δάγκωσε την!... Δάγκωσε την!... Μια ὅπ τις δασκάλες έτρεξε... Μάλωσε λιγάκι τα κοριτσια μα ἔμενα με τιμώρησε νά φάω ξερό ψωμι, γιατι, γιατι... Εκλαγα κι! Εκάναν βρύθυνο!...»

... Ήμουν η χωτανή κούκλα, δύλων έκεινών των ώραιών και πλουσίων ως δεσποινίδων... Μόνο, που δέν με χάδευσαν, ούτε καν μ' έντυναν με φανταστέρα φορέματα, όπως γιεταί με τις άλλες κούκλες... Μ' έδερναν και με τοικιδούσαν δυνατά!... "Ολοκλήρωση του κούρσα ήταν σύμφωνοι, ότι είχα κακών χαρακτήρα κι' ίτι δέν ήμουν σέξια της επιλογής πού μου είχαν δέξει ως τότε... "Επειδεινή νά θυμούμαδα μιακόπως, άτι ήμουν ένα σκέπτο συμπαθέμενο από οίκτο κι οτι-φυσικά-έπρεπε νά δείχνων διαρκώς την ειγιγνωσύνη μου γι' αύτο, με ύπομονή και πάντα μι ανοιχτή καρδιά!... "Ομάδα, έγω δεν μπορούσαν νά φέρουμεν και έπεισταν... "Αστιστά, μόλις με πλούσιαν ή μαθήτριες, γιά νά μέ κοροϊδέψουν και νά παιέσουν, έγω άρχιζα τά κλαμπατά... Και μά φορά, έδειξα τά δοντιά μου σαν λυκούς άγριεμένους σε μιά δάπ' τις μεγάλες μαθήτριες... Με χτύπησα... Ηχή χτύπησα... Μαλώσαμε... "Ηρέβη διευθύντρια... Επίση, πώς η μαθήτρια μούχωσε στό χέρι μιά μεγάλη καρφίτσα... Άλλα μέ έθαλαν στή φυλακή του σχολείου, γιατί είχαν τη φέματα!...

...Τό μεγαλείτερο δύμας μαρτύριο μου ήταν νά τις ἀκούω νά μου φωνάζουν διαρκώς: «Τί σαςημή πού είνε, αυτή η ψηλο-
Μανιάτικη!»

Маткес!... Нет, бывало, стыдно... Ещё

— Ναι, γνωστοί ασχημοί... Εί-
χα μάτι παπαγαλούσα και δέρμα
χωματόδρυμο.. «Επειτα, από το
τε άκραι-ήμουν ψηλή, ψηλή σαν
μπαστούν και λιγινή.. Γι' αυτό
άρού με. Θέβασταν πρότας «Μαρ-
γαρίτα», με Εσανθάρισταν άρρω-
τερα «Ψηλο-Μαγκέ». Μά αν ή
μουν δοσηγή, μοδήσαν η θιλιγ-
νά ντε έξεκριθώνα στόν κασέρη-
φτη μου.. Δέν ήταν άναγκη, νό-
μού μό το θεωριανόν κι' έκεινες..
«Επειτα νά μέ λυπούνται... Νο-
μίζω πώς, θα είχε καλή ψυχή, ί-
δη άλλες έκεινες δέν ήσαν καές..
Ισως πάλι, δέν ξέρω, μά μπορε-
νά είχα καλόροινος μείδη μουσι-
κής πίκρα δλόληκης γενεάς άν-
θρωπου που υπέφραγμα.. Δέν έξ-
ρο.. Δέν ένδυνας; ρε βλώστε αύ-
τό.. «Η δλήθεια είνε, δτι δοσ-
μεγάλωνα, τόσο καν γινόμαν-
περισσότερο κακήν.. καν τόσο πε-
μισούτερο υπάρχιτομουν γά εί-
ναν κακού

μαι κακή...
...Δέντο τολμόδισα νά κάνω φα-
νερά κακό, σ' αυτές που μέ κο-
ρόδιευσαν γιά την δύσχημιά μου...
Αλλά, κρυφά χωρίς νά φαίνουν
μας, ξεκάνω τι μπορούσα γιά νό-
τις θλάψεων!...

Κάποτε-κάποτε, μόνη μου
δράχαι νά γελάω, γιατί κατέρ-
θωνας κ' έθρισκα τρόπους νά θα-
σανίω καμπιά δεπ' τις έγχρεες
μου... Και τις μισσόσα τό διο, δι-
λεξ... Και τις πολύ σκληρές δι-
πενώντι μου, δηπώς και τις λιγώ-
τερο σκληρές...

Άρχισε μὲ φωνή γλυκειά καὶ τριψερή νὰ τὴν παρακαλῇ..

('Ακολουθεῖ)